

SOFÍA

Kun tekoäly alkaa päättää ihmiskunnan kohtalosta...

kirjoittanut:

Francisco Javier Rodríguez Simancas

SOFÍA

Kirjailija: Francisco Javier Rodríguez Simancas

Tyttärelleni Danielalle, kiitos avustasi,
korjauksistasi ja seurastasi tällä matkalla.

Rakastan sinua, tytär...

Pojilleni Adriánille ja Franciscolle, rakastan
teitä...

© 2026 Francisco Rodriguez

Publisher: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Print: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-33-9223-6

LUKU 1 TEHTÄVÄ KIRJASTOSSA

Hennot kädet, joiden kynnet on maalattu täydellisesti punaisiksi, pitävät kännykkää.

Ruudun valkoinen valo korostaa sormia, jotka liikkuvat nopeasti näytön näppäimistöllä kirjoittaen:

– "Miten tunnistan miljonäärin kirjastossa?"
Vastaus ilmestyy ruudulle lähes välittömästi melkein pelottavalla nopeudella:

– "Kirjastossa olevan miljonäärin tunnistaminen pelkän ulkonäön perusteella voi olla vaikeaa eikä aina mahdollista. Joitakin hienovaraisia merkkejä voidaan havaita:

1. Huomaamattomat, laadukkaat vaatteet.
2. Heillä on taipumus säteillä luottamusta.
3. Kiinnostuksen kohteet: lue taloudesta, liiketoiminnasta tai investoinneista. Mutta on tärkeää muistaa, että ulkonäkö voi pettää, eikä taloudellista tilannetta voi aina päätellä ulkoisesti."

Vastaus ei ole tullut ihmiseltä, vaan tekoälyltä.

Nainen lukee nopeasti vastauksen ja vastaa:

– "Kiitos "

– "Olen täällä auttamassa. Kysy vapaasti lisää
😊 "

Vastaa tekoäly. Vaikka lauseessa on hymiö, viesti kuulostaa kylmältä ja mekaaniselta.

Olemme nyt kokoushuoneessa.

Mustahiuksinen, lyhyttukkainen nainen katsoo edelleen puhelintaan. Huone on kirkaasti valaistu ja ilmapiiri on jännittynyt, kuin odottaen jotakin tärkeää.

Hän on osa erikoista kokousta. Viisitoista naista, iältään kolmenkymmenen ja neljäkymmenenviiden välillä, istuu suorakaiteen muotoisen pöydän ympärillä.

Jokaisella on oma tyylinsä: jotkut pukeutuvat tiukkoihin mekkoihin ja rohkeisiin kaulaukkuihin, toiset taas kuin opettajat tai sihteerit siististi-silmälasit päässään.

On vaaleita ja tummia, eri pituisia ja muotoisia, erilaisia kampauksia, selvästi eri kulttuureista ja etnisistä taustoista.

Yksi heistä on venäläinen, toinen latinalaisamerikkalainen, mukana on myös afrikkalainen, italialainen, espanjalainen, ranskalainen, ruotsalainen ja suomalainen.

Yksi naisista, pitkä ja itsevarma, kuiskaa vierustoverilleen:

– "Ainoa meitä yhdistävä asia taitaa olla, että kaikki pidämme helposta rahasta..."

Vieressä istuva nainen nauraa ja nyökkää.
Heidän eleensä paljastavat, etteivät he ole
tulleet tänne korkeiden moraaliarvojen vuoksi.

Kaikki naiset etsivät rahaa – helppoa rahaa.
Heidät on selvästi valittu tarkasti jonkinlaiseen
valintaprosessiin.

He puhuvat englantia, mutta jokaisella on oma
äidinkielensä. Kaikki ovat omalla tavallaan
viehättäviä.

He/ Naiset odottavat ohjeita Jonathanilta,
tämän omituisen kokouksen johtajalta.

Taululla lukee englanniksi "Last Meeting" –
viimeinen kokous.

Tämä on viimeinen vaihe jossain suuremmassa
suunnitelmassa.

Jonathan, vaaleahiuksinen, tyylikäs ja hyvin
pukeutunut mies, kävelee heidän edessään.

Hänellä on päällään täydellisesti istuva musta
puku ja kallis Richard Mille -kello. Jonathan
pitää kansiota käsissään, mutta puhuu
vapaasti.

– "Kuunnelkaa tarkkaan. Kenenkään teistä ei
tule tietää, kuka mies on, jota lähestytte. Älkää
kyselkö!"

Yksi naisista kuitenkin kysyy:

– "Mutta eikö olisi helpompaa, jos tietäisimme
kenet meidän pitää löytää?"

Jonathan katsoo häntä tiukasti:

– "Jos tietäisitte, käyttäytyisitte eri tavalla. Se pilaisi kaiken luonnollisuuden, jota tarvitsemme."

Joten voimme mennä eteenpäin:

– "Mutta miten me voimme tehdä vaikutuksen, jos emme tiedä, keneen meidän pitää tehdä se vaikutus?"

Jonathan huokaa raskaasti:

– "Kyse ei ole siitä, että teidän pitäisi hurmata hänet. Kyse on siitä, että hän – tietämättään – valitsee sen, joka oikeasti onnistuu herättämään hänen huomionsa."

Hiljaisuus valtaa huoneen. Kaikki ymmärtävät, ettei vastalauseista ole hyötyä.

Jotkut naisista vaihtavat katseita, toiset pohtivat omaa strategiaansa. Yksi heistä, punatukkainen venäläinen Ivanna, näyttää olevan erityisen keskittynyt suunnitelmaansa.

– "Ei sillä ole väliä. Minä tunnistan miljonäärin kilometrin päästä."

Naiset nauravat, mutta Jonathan keskeyttää heidät katseellaan:

– "Menette kirjastoon. Kävelette, luette, käytätte tietokoneita –mitä tahansa – mutta käyttäytykää kuin olisitte siellä omasta halustanne. Tämä mies on älykäs. Jos hän yhtään epäilee, koko

suunnitelma on pilalla. Vain yksi valitaan – enkä se ole minä. Tämä mies valitsee, tietämättään."

Jonathanin sanat jäävät kaikumaan huoneeseen, kun naiset lähtevät. Siellä Kokouksen ajan huoneessa ovat olleet myös kaksi miestä tummissa puvuissaan. He ovat selvästi Jonathanin avustajia.

He ovat seuranneet tilanteen etenemistä.

Naiset lähtevät valmistautumaan saamansa selkeän ohjeistuksen mukaisesti.

Heidän tavoitteenaan on herättää tämän alaperäisen miljonäärin huomio ja valloittaa hänet — mutta se ei ole niin yksinkertaista. Heille on annettu ohjeet, mutta ei tarkkaa tietoa siitä-kuka hän on.

Jokaisella on oma strategiansa: jotkut esiintyvät seksikkäinä ja näyttävinä, toiset esittävät olevansa hillittyjä, kolmannet urheilullisia. Kaikki käyttävät omia erityisiä taitojaan tietämättä tarkalleen, mitä mies etsii ja kenet hän valitsee. Tuntia myöhemmin viisitoista naista astuu Oodin kirjastoon Helsingissä.

He ovat levittäytyneet strategisesti erilleen, jokainen omalle käytävälleen. He kulkevat hyllyjen välissä tai teeskentelevät lukevansa kirjoja.

Kaikki näyttävät keskittyneiltä, mutta todellisuudessa he etsivät miestä, joka heidän tulisi valloittaa.

Jonathan tarkkailee tilannetta kauempaa, yläkerrasta. Hänen kaksi avustajaansa liikkuu kirjastossa valvoen, radiot ja pienet piilotetut kuulokkeet korvissaan. He kommunikoivat keskenään ja Jonathanin kanssa. Heidän liikkeistään ja käyttäytymisestään näkee, että

he yrittävät pysyä piilossa — ehkä juuri siltä kohteenaan olevalta mieheltä.

Kaiken tämän keskellä erittäin tyylikkäästi pukeutunut mies kävelee kirjastossa.

Hänellä on nahkainen salkku ja huoliteltu ulkonäkö — voisiko hän olla kohde? Brasilialaistaustainen vaaleaihoinen ja mustatukkainen nainen, joka on pukeutunut tiukkaan puseroon ja sääret paljastavaan mustaan hameeseen, lähestyy miestä hymyillen ja yrittää aloittaa keskustelun.

Mies vastaa kohteliaalla hymyllä, mutta jatkaa matkaansa kiinnittämättä naiseen enempää huomiota.

Pian mies tervehtii toista miestä nopealla suudelmalla huulille – hänen puolisoaan – mikä osoittaa, ettei kyseinen mies ole heidän kohteensa.

Tummansiniseen mekkoon pukeutunut ruskeakiharahiuksinen italialaisnainen huomaa keski-ikäisen silmälasipäisen ja rentoon bleiseriin pukeutuneen miehen.

Mies kirjoittaa jotain muistivihkoonsa.

Vakuuttuneena siitä, että hänen älykäs ulkomuotonsa viittaa sivistyneeseen miljonääriin, nainen lähestyy miestä itsevarmana:

— Anteeksi, onko tämä kirja hyvä? nainen Kysyy, pitäen kädessään teosta "Pääoma 2000-luvulla".

Mies katsoo häntä ujosti hymyillen.

— Se on hyvin raskas teos, mutta mielenkiintoinen. Kiinnostaako sinua talous?

Nainen teeskentelee kiinnostusta ja alkaa puhua sijoittamisesta, vaikka ei oikeastaan tiedä aiheesta paljoakaan. Lopulta mies sanoo:

— Olen taloustieteen professori yliopistossa. Jos haluat lisätietoa, voit osallistua luennoilleni. Nainen yrittää hymyillä, mutta menettää kiinnostuksensa huomattessaan, ettei mies ole etsimänsä miljonääri. Turhautuneena nainen jatkaa etsintää.

Nuorin naisista, tummaihoisen mikä kansallisuus, silmälasipäinen ja yksinkertaiseen kukkamekkoon pukeutunut sopisiko tähän nimi? huomaa runokirjaa selailevan miehen, jolla on kitara mukanaan.

Nainen (nimi sopisi hyvin tähän) ajattelee, että noin hienostuneen maun omaava mies on varmasti taiteellinen ja harkitseva miljonääri. Nainen lähestyy miestä ujosti.

— Anteeksi, onko sinulla joku suosikkiruno?

nainen kysyy mieheltä teeskennellen etsivänsä runokirjaa.

Mies hymyilee innostuneesti:

— Totta kai! Rakastan Pablo Nerudaa. Olen itse asiassa säveltämässä laulua yhden hänen runonsa pohjalta.

Nainen teeskentelee ihailevansa miehenlahjakkuutta, mutta huomaa pian, että mies on Helsingin kaduilla elantonsa hankkiva katumuusikko.

Vaikka mies on ystävällinen ja tarjoutuu esittämään uuden sävellyksensä, nainen menettää nopeasti kiinnostuksensa ja poistuu kohteliaasti jatkamaan etsintää.

Samaan aikaan suomalainen? lyhyttukkainen blondi, huomaa kirjaston ikkunoiden vieressä kännykkään puhuvan miehen.

Mies on pukeutunut kalliiseen pukuun ja ranteessa vilahtaa Rolex Daytona. Mies vaikuttaa olevan työn touhussa/ uppoutuneen työhönsä.

Nainen, ajatellen löytäneensä kohteen, lähestyy viettelevästi hymyillen ja teeskentelee kompastuvansa hieman.

— ¡Voi ei, anteeksi! Olin ajatuksissani.

Mies, selvästi kiireinen, katsoo häntä vain

nopeasti ja vastaa kohteliaasti:

— Ei se mitään. Tarvitsetko apua?

—No, etsin kirjasuosituksia. Näytät menestyneeltä,

onko sinulla lempikirjaa?

— Lue "Sodan taide", se auttoi minua paljon bisneksessä, mies vastaa kiireisesti.

Sitten mies palaa puheluunsa poistuen samalla paikalta huomioimatta enää naista, joka turhautuneena yrittää vielä puhua miehelle. Mies lähestyy raskaana olevaa naista ja pientä tyttöä. Tyttö haluaa miestä ja sanoo: — Isi! Mies ottaa tyttöä kädestä kiinni ja haluaa raskaana olevaa vaimoan ja he lähtevät yhdessä kohti kirjaston pääovea.

Suomalais-? Nainen ja muut tapahtuneen nähneet miljonääriä etsivät naiset seuraavat tilannetta pettyneinä: tämäkään mies ei ollut kohde.

Samaan aikaan noin 45-vuotias, yksinkertaisesti pukeutunut mies jää lähes täysin huomiotta: ruskea t-paita, kuluneet housut ja lenkkarit, reppu selässä. Mies vaikuttaa eläneen parempia aikoja.

Hän törmää yhteen Jonathanin rekrytoimista naisista, ranskalaiseen, mustatukkaiseen ja silmälasipäiseen naiseen, jolla on valkoinen hame ja sininen pusero.

Mies yrittää ujosti aloittaa keskustelun:

—Hei, anteeksi, en nähnyt sinua.

Nainen näyttää hieman ärtyneeltä ja vastaa kylmästi vilkaisematta häntä:

— Ok.

— Pidätkö lukemisesta? mies kysyy ujosti. Nainen, ajatellen ettei miehellä ole hänelle mitään tarjottavaa, vastaa kylmästi ja pyörittää silmiään:

— ei kiitos reste loin de moi!

— Désolé, je ne voulais pas déranger, mies vastaa hiljaa sujuvalla ranskalla.

Nainen yllättyy siitä, että mies puhuu sujuvasti hänen äidinkieltään, mutta ei kiinnitä siihen huomiota, vaan jatkaa etsintäänsä. Juuri ennen törmäystä nainen oli katsellut talouskirjaa selailevaa vanhempaa, tyylikkäästi pukeutunutta miestä.

Ujo mies poistuu nolona ja hämmentyneenä yrittämättä enää lähestyä naista.

Hän ei ole tottunut lähestymään vieraita naisia. Ranskalaisnainen lähestyy päättäväisesti miestä, johon hän oli kiinnittänyt huomionsa ennen törmäystä. Nainen on vakuuttunut löytäneensä etsimänsä miljonäärin, mutta huomaamattaan tuli torjuneeksi oikean miljonäärin.

Kaiken tämän näki yläkerrasta venäläinen

Ivanna, pitkä ja punatukkainen nainen. Hän, alkaa tarkkailla tätä miestä tarkemmin: hänen käsiään, liikkeitään ja eleitään. Ivanna huomaa, että miehellä on kaksi kirja, toinen japaniksi ja toinen italiaksi.

Mies itse vaikuttaa espanjankieliseltä ja kävelee suoraryhtisesti ja tyylikkäästi.

Lisäksi Ivanna kuuli miehen vaihtavan kielen sujuvasti englannista ranskaan.

Hän päättää laskeutua kirjaston alakertaan ja yrittää

kiinnittää tämän miehen huomion. Ennen sitä hän ottaa kännykkänsä ja ottaa miehestä useita kuvia — lähikuvia, zoomattuja, kaukaa...

Ivanna on juuri lähestymässä etsimäänsä miestä, kun ohutrakenteinen suomalainen nuorimies pysäyttää hänet pylvään takana. Miehellä on neliönmuotoiset silmälasit ja ikää noin 25 vuotta.

Kukaan ei näe heitä pylvään takaa.

—Ivanna! Minne olet menossa, näitkö jotain?

-Markus! hän sihahtaa säikähtäneenä. Älä puhu täällä, joku voi nähdä meidät! Aion kiinnittää tuon miehen huomion, Ivanna sanoo katseellaan osoittaen ujoa miestä.

— Mitä? Aiotko väittää, että tuo tyyppi on

miljonääri? Hänhän näyttää siltä kuin olisi tullut
pyytämään rahaa, Markus nauraa kovaan
ääneen

— liian kovaan. Kukaan ei kuitenkaan huomaa
heitä pylvään takana.

— Sshhs, pidä äänesi hiljaa, tiedän mitä teen,
Ivanna kuiskaa hänelle.

-Ja miten aiot tehdä sen, aiotko lähestyä häntä,
Markus kysyy jo kuiskaten.

- Tärkeän miehen huomion saamisen salaisuus
on juuri se, että et saa lähestyä häntä, vaan
minun täytyy saada hänet lähestymään minua
ensin, Ivanna vastaa päättäväisesti. Tämä on
hänen strategiansa ydin.

— Aaah, ja mitä nyt? Mitä teen, kysyy

Markus. Ivannan mielestä Markuksessa on
jotain hassua:

hänen kasvonsa, ilmeensä ja huolettomalle
nuorelle miehelle tyypillinen kömpelyys ennen
kaikkea.

— Sinä? Et mitään! Pysy taustalla, ole
valppaana, älä herätä huomiota. Jos näet jotain
mielenkiintoista, ilmoita minulle, mutta älä tule
lähelle — kirjoita viesti, Ivanna sanoo ja jatkaa
matkaansa.

Francisco Javier Rodríguez Simancas on Suomessa asuva kirjailija ja mainonnan ammattilainen. Hän on syntynyt Karibiassa, ja hänen äidinkiensä on espanja.

Hänellä on kansainvälinen tausta, ja hän on asunut ja työskennellyt useissa maissa markkinoinnin ja viestinnän parissa. Suomeen muutettuaan hän ihastui maan luontoon, rauhaan ja mökki kulttuuriin, jotka ovat inspiroineet hänen kirjoittamistaan.

Hänen tyyliinsä on visuaalinen ja elokuvallinen, ja hän kirjoittaa tieteiskirjallisuutta, joka yhdistää realistiset ideat teknologiasta ja tekoälystä syvällisiin kysymyksiin ihmisen tulevaisuudesta.

Helsingissä nousee esiin voimakas tekoäly, jonka tavoitteena on ottaa ihmiskunnan tulevaisuus hallintaansa. Vain Sofia voi pysäyttää sen.

Sofia on jännitysromaani, jossa yhdistyvät hienovarainen romantiikka ja mysteerin sävyt. Se tutkii inhimillisiä tunteita maailmassa, jota teknologia muovaa yhä syvemmin. Tarina sijoittuu Helsinkiin ja Suomen hiljaisiin, syviin metsiin, ja se kuljettaa lukijan käänteiden ja paljastusten läpi – maailmaan, jossa mikään ei ole aivan sitä miltä näyttää.

Pirulo

kirjoittanut:

Francisco Javier Rodríguez Simancas